

ALS TRETZE ANYS...

A tretze anys aprens dues coses: Que els adults no ho saben tot, i, que els millors refugis són taques de tinta en papers. Sí, els llibres.

Ja sé que això sona estrany, però... bé, primer m'hauria de presentar, no? Em dic Ada, i visc en un petit poble de Riner, i diguem que la meva història és una mica peculiar.

Tot va començar quan jo tan sols tenia dotze anys. A mi, m'agrada molt llegir. Un dia, mentre buscava algun llibre que m'agradés a la biblioteca del poble, que no era gaire gran, no trobava res que m'interessés, però quan m'estava a punt de rendir, ho vaig trobar. Era un llibre que es veia molt antic, tenia la portada gastada, gairebé il·legible, però es podia llegir. La Història del poble. Mai oblidaré aquell títol.

El vaig obrir, per dins estava molt ben conservat. Em vaig pensar que era una història normal, ningú m'havia avisat del fet que algú hagués escrit un llibre amb la història del meu poble. El vaig començar a fullejar, de tant en tant, tenia algun dibuix, tots em sonaven, però no sabia de què.

Quan estava a punt d'acabar, va caure un paper. El vaig desplegar, el vaig començar a llegir i em va caure l'ànima als peus. Parlava sobre... la meva família, i no era res de bo. Resultava que la meva família tenien un pacte que no era fàcil de complir. Bé, fàcil de complir per als meus pares pot ser sí, però per a mi... Tractava de què cada generació, havia d'entregar al primer fill tan aviat com complís els tretze anys, i endevineu-ho, jo els feia al cap d'un parell de mesos. A més, jo era la primera filla. Estava condemnada. Vaig continuar llegint, i vaig trobar un retall de diari enganxat al paper amb un peu de foto. El retall, que era d'un diari de gairebé cent anys, on explicava que una nena de dotze anys havia fugit de casa, i s'havia perdut al bosc.

Ningú l'havia tornat a veure. I al peu de foto explicava que era la germana gran de la meva besàvia. Ella sabia el que passava i va fugir. Ella es va salvar, però ho va pagar el seu pare. Sabia el que em passaria si em quedava a casa, però, alhora, tampoc volia que ho paguessin els meus pares. Vaig pensar que, a partir d'aquell dia, començaria a planejar una escapada. Sabia que era molt perillós, a més, els boscos del costat de casa meva estaven plens de llops. Vaig girar el paper, i hi havia un mapa.

El vaig mirar, sabia on portava. Portava a la caseta de pastor que hi havia al centre del bosc. Mai hi havia anat, és clar, ho tenia prohibitíssim, però me n'havien parlat. A sota el mapa, hi havia escrit alguna cosa gairebé il·legible. Hi deia alguna cosa

sobre els llops, que no eren dolents... Aquella nit ho vaig decidir. Sí, segurament, la pitjor idea de la meua vida, però ho havia d'intentar.

Quan els meus pares es van adormir, em vaig aixecar, em vaig vestir, vaig agafar una llanterna i poca cosa més i vaig marxar de casa. Em vaig endinsar al bosc, estava molt espantada, però ho vaig fer. Vaig seguir el mapa, la caseta era molt més gran del que m'havien explicat, i molt ben conservada per fora. El que vaig trobar estrany i alhora inquietant va ser que no havia vist cap llop.

Vaig tocar la porta i es va obrir. Per dins estava igual o millor que per fora. De cop em va recórrer un calfred, i de sobte, va aparèixer una noia mirant-me fixament. Era la germana de la meua besàvia i estava igual que la foto del retall de diari, com si els anys no haguessin passat allà dins. Lògicament, em vaig espantar, em vaig girar altre cop per no veure-la, però, al marc de la porta, hi havia el que més temia, els llops. No un, ni dos, ni tres... mínim n'hi havia una desena.

Però la germana de la meua besàvia no es va immutar, en canvi, els va deixar passar. A mi, em va convidar a endinsar-me en aquella cabaneta, que, per dins era enorme. Hi havia una porta camuflada, em va fer passar. Era una habitació, estava plena d'estanteries, i les estanteries estaven plenes de llibres. Em va fer seure, i em va explicar el que de veritat havia passat.

-Veuràs...- va començar - com suposo que ja has llegit, la nostra família té un pacte. Sí, entregar el primer fill o filla, a canvi de salut eterna, veritat que tu mai has vist els teus pares malalts?.

-N... no... ara que ho dius, no.

-Doncs és per això. Jo, com tu, me'n vaig adonar abans de què em toques a mi desaparèixer-, va fer una petita pausa- i bé, em vaig refugiar aquí, sabia que si li tocava a algú llest s'adonaria que havia de venir aquí. Vaig ser jo la que va deixar el mapa.

-I... els llops? Que els hi passa? Perquè no ataquen?

-Bé... els llops, es podria dir que són els que no van poder fugir. Ells em van guiar fins aquí i em van salvar.

Així vam continuar una bona estona, també em va explicar, que hi havia hagut nens que havien intentat fugir, però els havien trobat. I que a dins la cabanya, els anys no passaven, és a dir que tècnicament, ella encara tenia dotze anys.

Quan ja no teníem res més a dir-nos, em va explicar que els llibres que tenia ella, no eren normals. Que cada un, era la vida de cada un dels habitants del poble. Em va dir que eren sagrats, que només la persona elegida podia escriure'ls, i, ella, havia sigut la que els havia estat escrivint els últims noranta anys.

-Recordes quant vas guanyar aquella cursa? I quan et van fer aquella festa pels dotze anys?, tot ho vaig decidir jo.

Va remenar una mica els llibres fins a trobar el que ella buscava.

-Veus?, aquest és el teu llibre. Tot el que està escrit aquí, és el que t'ha passat al llarg dels anys, i tot ho he triat jo.

L'Ada, va demanar a veure si el podia mirar, i es va sorprendre en veure el final del llibre. Estava en blanc.

-Com és que està sense acabar? No dius que ja ho havies escrit tot?

- Bé, tot no. Com pots veure, està escrit gairebé tot, però... el final està reservat- Va parar per agafar aire- Ara, ara et toca a tu!- Va dir contenint-se l'emoció de passar aquest càrrec a la besnéta de la seva germana.

-Com???- Va respondre l'Ada, desconcertada.

-Sí, ara et toca a tu decidir com acaba la història- Va sospirar la noia de la cabanya.

Pseudònim: Lliri

Data de naixement: 6/8/2013

Categoria infantil - Prosa